

Τί κάθεσαι καί κάνεις κεί χάμω—περνάνε τά χρόνια τζάμπα. Γράψε μου
άν τό σκεφθεῖς—καί τό ἀποφασίσεις—κι ἐγώ θά φροντίσω νά σοῦ
βρῶ δουλιά—
Σέ χαιρετῶ ἐγώ ὁ—κουμπάρος—κι ἡ—κουμπάρα Μαργαρίτα.
Γειά σου—καί γράψε μου»

.....(Παύση)

Γέρος

—...Πότε τούς κάματε κουμπάρους;

Νέος

—...Δέν τούς κάμαμε ἀκόμα... ἀλλά θά βαφτίσουν τό πρώτο μας παιδί!!!

Αὐλαία

(Στή σκηνή βρίσκεται ἕνα τεράστιο τραπέζι, στρωμένο μ' ἕνα λευκό τραπεζο-
μάντιλο. Εἶναι φορτωμένο μέ στραφταλιστά δῶρα. Μπαίνουν μέσα μιά κοπέλα
περίπου 24 ἐτῶν ἀγκαζέ μ' ἕναν ἄντρα περίπου 64. Τούς ἀκολουθοῦν καμιά
δεκαριά ἄνθρωποι, γυναῖκες κι ἄντρες σέ ἄθλια κατάσταση. Ντυμένοι μέ κου-
ρέλια).

Κοπέλα

(Πηγαίνει πρὸς τὸ τραπέζι καὶ παίρνει κάτι στὰ χέρια της, μὲ λυωμένη, λιγμικὴ φωνή)

—...Ἡ θεία Μαρίκα ἀπὸ τὴν πόλη...μου στείλει τούτη τὴ μηχανὴ τοῦ κιμᾶ τὴν βιδώνει στὸ τραπέζι καὶ γυρίζει τὸ χερούλι καὶ θρρρρ...θρρρρ... κόβεις τὸ κρέας...

(Οἱ ἄνθρωποι κοιτοῦν μὲ δέος)

—...Τοῦτα δῶ εἶναι ἀσημένια ποτήρια γιὰ κουαντρό!
Μοῦ τὰ στείλει ὁ μεγάλος μου ἀδελφός ἀπὸ τὴ Βραζιλία!

(Οἱ ἄνθρωποι κοιτοῦν μὲ δέος)

—...Τοῦτο δῶ τὸ καντηλέρι εἶναι ἀπὸ χαλκὸ, ἔχει πέντε λυχνάρια, τ' ἀνάβεις καὶ φωτίζει σὰν μέρα... Μοῦ τὸ στείλει ἡ ἀδερφή μου ἡ Γιώτα ἀπὸ τὴ Γερμανία...

(Οἱ ἄνθρωποι κοιτοῦν μὲ δέος)

—...Ἡ ἀδερφή μου ἡ Ἐλένη μοῦ στείλει ἀπὸ τὴν Ἀμερική αὐτές τὶς δυὸ λάμπες ἀπὸ πορσελάνη... ἔχουν τρία γυαλιὰ... τὸ να πάνω στ' ἄλλο... καὶ φωτάνε πράσινο... κόκκινο κι ἄσπρο...

(Οἱ ἄνθρωποι κοιτοῦν μὲ δέος)

—...Τοῦτα δῶ εἶναι φλιτζάνια τοῦ τσαγιοῦ μόλις πιεῖς τὸ τσάι φαίνεται στὸν πάτο μιά κινέζα... μοῦ τὰ στείλει ἡ φίλη μου ἡ Τασία ἀπὸ τὴν Ἰαπωνία...

(Οἱ ἄνθρωποι κοιτοῦν μὲ δέος)

—...Τοῦτο δῶ εἶναι γραμμόφωνο... μοῦ τὸ κανε δῶρο ὁ ἄντρας μου...

(Φιλᾶει τὸν ἡλικιωμένο ἄνθρωπο στὸ μάγουλο)

—...Πρέπει νὰ τὸ κουρδίζεις γιὰ νὰ παίξει!

(Κουρδίζει τὸ γραμμόφωνο καὶ θάζει μιά πλάκα, ἀκούγεται τὸ τραγούδι
Μιά μελαχρινή —γιᾶλα
κούκλα ζηλευτή —γιᾶλα

Σιγὰ σιγὰ τὸ γραμμόφωνο ξεκουρδίζεται καὶ κάνει κάτι σὰν οὐρλιαχτὸ μέχρι πού σταματᾷ).

—...Τοῦτο δῶ εἶναι βραστήρας!

(Τοὺς δείχνει μιά κατσαρόλα μὲ ρολόγια στὸ καπάκι)

—...Ἄμα τὸ βάλεις στὴ φωτιά καὶ τὸ βιδώσεις κι ὕστερα ἀπὸ ἓνα τέταρτο τὸ ξεβιδώσεις... τὸ φαγητὸ εἶναι ἔτοιμο...

Δέν πρέπει ὅμως νὰ τὸ ξεχάσεις... γιατί ἂν τὸ ξεχάσεις σκάει σὰν βόμβα καὶ πᾶς κι ἐσύ, πάει καὶ τὸ σπίτι...

(Οἱ ἄνθρωποι κοιτοῦν μὲ δέος)

—...Τοῦτο δῶ τὸ ἀγόρασα μὲ λεφτὰ πού μοῦ στείλει ὁ Βαγγέλης, ὁ ἀδερφός μου ἀπὸ τὴν Αὐστραλία...

Αὐλαία

